

SZÍV ERNŐ

Mit kérnék tőle

Klasszikus játék, mondhatni, archaikus vágykiszolgálás.

Mondom is.

Testreszabott, rózsaszín tülljében, cirka száz D-s melltartóméretben megjelenik a jó tündér, és cigarettától bársonyos hangon megkérdezi, van-e valami kívánság, kisleány. Nem is kell három, ne bonyolítsuk, legyen egy. Egy kívánság pipálva, és repül is tovább a Mátra vidékére, a Hortobágyra, a számozott utcába, föl a várba.

Idefigyelj, Ernő, te már annyit fecsegtél, locsogtál, jártattad a szádát, hogy megérdemelnél valami nyugvópontot, valami bájos bizonyosságot. Azt nem mondom, hogy feleslegesen hablatyoltál félszázadon át, mert feleslegesség, Ernő, és ebben éppenséggel egyetértünk, nincsen. Oktalanság van. Vagy haszontalanság. De aztán megtörténhet, hogy a legfeleslegesebb tett, cselekmény, szó is fényes, tüneményes értelmet nyer. Orpheusz feleslegesen beszélt? Sancho Panza? Vagy Pepin bácsi? Tarantino? De mindegy is, többé-kevésbé tudjuk, miért beszélünk annyit, a dolog lényege az, Ernő, hogy mit kívánsz. Mondd. Add elő, kérlek. Olyat kívánj, amit valóban, szívedből szeretnél. Olyat kívánj, amit más nem adna neked. Nem lenne rá képes, sehogyan sem akarná, sőt, nyomban el akarná venni, ha megkapnád. Olyat kívánj, ami hiány, ami nagyon nagy, égető hiány, és az lehet akár ismétlés, újrázás, lehet váratlanság, lehet régi, egyre szomorúbb vágy, lehet lehetetlenség, lehet közeli vagy távoli valami, egy darabnyi ég, egy szeletke isten, egy papírzacskónyi elízium. Én? Akarsz engem egy förtelmesen szép, lucskos numerára, oké! Szeretnéd megírni a föltámadást irodalmi tárcában, oké! Vannak függő ügyeid, ugye? Cívódások, veszekedések, több emberrel perben állsz, nyomaszt a család, az éjszaka, a mondat. Az én kicsiny, erős, ügyes tenyeremmel a legmakacsabb, vacakabb gyűrődéseket elsimítom. Kivasalom a lelkedet, kisleány. Legyünk kész holnapra azzal a regénnyel, amiből még cirka háromszáz igényes oldal van hátra? Kérlek. Kissé kajla füledbe belebúgjam az élet értelmét? Kérlek. Elmondom, tudom. Pontosan tudom, mi a te pitypang-életed értelme.

És csak mondta, mondta, volt patak, volt folyó, tenger, hullám, hullám, hullám. Olyan szép volt a rúzsos tündérszája. Aztán elhallgatott, pillogott néhányat a tündérszempillája.

Én meg, hogy most már csak várt és hallgatott, készen állt, annyit válaszoltam, ha lenne rá mód, tartana még az alkalom, ha lenne igény, ha fogyva is, hát nem kérnék mást, minthogy fecseghessek még egy kicsit tovább. Csak hadd mondjam, míg él az arcom, él a szám.

tiszatáj

IRODALMI FOLYÓIRAT

Megjelenteti a Tiszatáj Alapítvány Kuratóriuma
a Csongrád Megyei Önkormányzat,
Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata,

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

az Emberi Erőforrások Minisztériuma
és a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

HÁSZ RÓBERT főszerkesztő
ANNUS GÁBOR, ORCSIK ROLAND, TÓTH ÁKOS szerkesztők
SINKOVICS BALÁZS korrektor
SZÉKELY ANNA szerkesztőségi titkár

Felelős kiadó: Tiszatáj Alapítvány
Szedés, tördelés: Tiszatáj Alapítvány
A lapot nyomja: E-press Nyomdaipari Kft.
Szeged, Kossuth Lajos sgt. 72/B
Felelős vezető: Engi Gábor

Internet: www.tiszataj.hu e-mail: tiszataj@tiszataj.hu

Online változat: tiszatajonline.hu

Szerkesztőség: 6720 Roosevelt tér 10–11. Tel. és fax: (62) 421–549.

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 149.

Terjeszti: Lapker (Magyar Lapterjesztő Rt.)

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága 1008. Budapest, Orczy tér 1.

Előfizethető valamennyi postán, kézbesítőknél,

e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: 303–3440

További információ: 06 80/444–444

Egyes szám ára: 600 forint.

Előfizetési díj: negyedévre 1500, fél évre 3000, egész évre 6000 forint.

ISSN 0133 1167

Ára: 600 Ft

Előfizetőknek: 500 Ft

Csala Károly Vencel

Géczi János

Nagy Izabella

Petőcz András

versei

Izer Janka

Kontra Ferenc

prózája

AMPER MŰHELY

fiatal költők versei

Arany Zsuzsanna

Szajbély Mihály

tanulmánya

MINDEN MEGVAN? — OTTLIK GÉZA EMLÉKÉRE

Györe Balázs

Hernádi Mária

Szilasi László

Thimár Attila

írásai

175 éve született Lechner Ödön

